

Vervolg **Spirituele reflecties** op de Remonstrantse geloofsbelijdenis van 2006. In de juli blog in zijn geheel afgedrukt en onderverdeeld in kleine gedeeltes die overeenkomen met de nummering van de “Goddeeltjes”.

Boekje 3 heeft als titel “Jezus” en behandelt het hoofdstukje “Jezus”. *Wij geloven in Jezus, een van Geest vervulde mens, het gelaat van God dat ons aanziet en verontrust. Hij had de mensen lief en werd gekruisigd maar leeft, zijn eigen dood en die van ons voorbij. Hij is ons heilig voorbeeld van wijsheid en van moed en brengt ons Gods eeuwige liefde nabij.*

Dit boekje is geschreven door Bert Dicou, docent aan de remonstrantse opleiding tot predikant/geestelijk verzorger). Bert's thema in de reeks Goddeeltjes is **“Iemand heeft iedereen lief”**. Hij legt dat uit met een gedicht van Elizabeth Bishop (vertaald door J.Bernlef), waarin volgens hem schoonheid en troost schuilt. In het gedicht komen hemel en aarde bij elkaar op een manier die hem ontroert. Echte mensen, de wereld zoals zij is. En wat daar van gene zijde doorheen breekt. Dat is precies het verhaal van Jezus.

Hier volgt het gedicht van Elizabeth Bishop (1911-1979):

Pompstation *O, maar smerig dat het is! – dit kleine pompstation, doordrenkt van olie, ervan vergeven tot een onrustbarend peil van gelijkmatige zwarte doorschijnendheid. Voorzichtig met die lucifer!*

Vader draagt een overall smerig en oliedoordrenkt, te krap onder de oksels, en enige brutaalvlugge van vet glimmende zoons helpen hem (het is een familiepomstation), allemaal even grondig vies.

Wonen zij in het pompstation? Achter de pompen bevindt zich een betonnen veranda waarop een stel rieten ronde krukjes staat, gedeukt en doortrokken van het vet; op de rieten divan ligt een smerige hond, op zijn dooie gemak.

Een paar stripboeken verlenen de enige kleurige noot – enige kleur. Ze liggen op een grote doffe lap die een krukje (een van het stel) bedekt, naast een grote harige begonia. Waarom die vreemde plant? Waarom het krukje? Waarom, o waarom die lap? (Versierd met margrieten in kettingsteek, geloof ik, en zwaar van het grijsgrauwe haakwerk).

Iemand heeft de lap met borduurwerk versierd. Iemand geeft de plant water, of oliet hem wellicht. Iemand zet de rijen blikken zo neer dat zij zachtjes prevelen tegen opgewonden auto's ESSO-SO-SO-SO. Iemand heeft iedereen lief.

Boekje 4 heeft als titel “God” en behandelt het hoofdstukje “Wij geloven in God”. *Wij geloven in God, de Eeuwige, die ondoorgronde liefde is, de grond van het bestaan, die ons de weg van vrijheid en gerechtigheid wijst en ons wenkt naar een toekomst van vrede.*

Dit boekje is geschreven door Koen Holtzapffel, remonstrants predikant te Rotterdam, was voorzitter van het Convent van remonstrantse predikanten en tevens van de Banningvereniging (op het snijvlak van moraal en politiek). Koen stelt dat je er met denken (over God) alleen niet komt. God heeft vele gezichten. Zodra je denkt dat je het beeld (van God) te pakken hebt, ontglipt het je weer. Het zijn eerder ervaringen, die je dicht bij het geheimenis van het leven kunnen brengen.

Het gedicht **“Denkend over God en mij”** van J. W. Schulte Nordholt (1920 – 1975) brengt ons misschien dicht bij het geheimenis van het leven.

Als ik God zeg dan bedoel ik niet al de bomen met hun hoofd omhoog, en de zon niet met zijn gouden oog, en de hemel niet en het verschiet, en niet binnenin het warm gevoel als ik aan de grens des levens sta, en het duister niet waarin ik ga, God, ik weet het niet wat ik bedoel. Ik bedoel, want eindeloos probeer ik te zeggen wat ik zeggen wil, ik bedoel een licht dat niet bestaat, ik bedoel het goddelijk gelaat dat onzichtbaar is, de stem zo stil dat ik hem niet hoor als ik hem eer.